

коняра. Той пъкъ спалъ ли е? Може ли една глава за всичко да мисли, оплаква се чичо Василь.

— Само отъ много не се оплаквай, да не те чуе дѣдо Господъ, рече дѣдо Янко.

— Я ми кажи, съ какво ще караме машинитѣ да довършимъ жътвата? Съ какво ще докараме снопитѣ.

— Иди въ града и купи други коне.

— Цѣлъ день ще мине. Ще се изрони житото Презрѣло е. Да бѣха ги откраднали като се свърши работата!

Петьо не можеше да гледа баща си загриженъ. Стана му мъчно и излѣзе вънъ. Деньтъ бѣше ясенъ. Стана му по-леко, а когато се залови за работа и видѣ пожънатитѣ ниви отъ високото седалище на жътварката, всичко му мина. Вмѣсто коне бѣха впрегнати волове. По-бавно вървѣха, ала все е работа. Преди малко му се струваше, че всичко имъ ограбиха, че нищо не имъ остана, и че на вѣтъра е била всичката имъ работа. Сега вижда, колко много е наредила земята. И да се загуби нѣщо, нѣма да личи, А пъкъ и да личи, не ще да е за дълго. Весело му стана на Петьо. Сякашъ не бѣше дѣлникъ, а празникъ.

Вечеръта жътваритѣ се завърнаха съ пѣсни. Чуха се първо отдалечъ, разлѣни надъ нивитѣ. После по-отблизо и по-отблизо, а сега цѣлото село се залѣ. Петьо бѣше чувалъ да казватъ, че най хубавитѣ жътварски пѣсни били добруджанскитѣ. Запѣ самъ и се затече по пжтя къмъ кжщи да види по-скоро майка си.

ПО ВЪРШИТБА. Още не съмна и свирката на локомотива писна. Петьо скочи, облѣче се и излѣзе съ баща си. Отъ две седмици вършееха вече.